

ת"ד 999/07/15 - נואף אגבארייה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ת"ד 999-07-15 מדינת ישראל נ' אגבארייה
תיק חיצוני: 365331/2014

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת טל תדמור-זמיר
מבקש	נואף אגבארייה
נגד	
משיב	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 7.12.15 בהעדר הנאשם, בגין עבירות של אי שמירת רווח, נהיגה בקלות ראש והתנהגות שגרמה נזק לרכוש ולאדם.

בבקשה טוען המבקש כי הוא לא קיבל את הזימון לדיון בבית המשפט ולא ידע אודותיו. לטענתו, הוא גר בכפר שיש בו הרבה אנשים עם שמות דומים וככל הנראה ההזמנה נשלחה למישהו אחר. עוד טוען המבקש כי הוא אינו אחראי לתאונה וראיה לכך הינה העובדה כי לא נפסל מנהלית לאחר חקירתו במשטרה על ידי הבוחן.

המאשימה טענה בתגובתה הלקונית כי היא מתנגדת לבקשה מאחר והנאשם זומן כדן. הא ותו לא.

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 קובע:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם נתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין..."

הלכה היא כי בשלב דיוני זה, על הנאשם הנטל להוכיח כי סיבת אי התייצבותו לדיון הייתה מוצדקת. לחילופין, עליו להוכיח כי נגרם לו עיוות דין בעצם הרשעתו.

ברע"פ 9142/01 **איטליא נ' מ"י** (2003) נקבע כי על המבקש לבטל פסק דין שניתן בהעדרו להעלות בבקשתו את כל טענותיו כולל אסמכתאות רלוונטיות ובע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** נקבע:

"בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה.... בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

המציאות מלמדת כי רבים המקרים בהם נאשמים המוזמנים כדין אינם מתייצבים לדיונים בעניינם והסיבות - שונות ומגוונות. אלא שנקבע לא אחת כי בית המשפט אינו יכול לעבור על כך לסדר היום.

בע"פ (מחוזי ת"א) 70050/99 **חרובי פארס נ' מדינת ישראל** נקבע כי בקשות לביטול הכרעת דין תתקבלנה רק כאשר מתקיימות **"נסיבות מאוד יוצאות דופן שבהם התקלה או המניעה מוכחת באורח אובייקטיבי."**

ומן הכלל אל הפרט -

באשר לאי התייצבותו של הנאשם לדין - עיון בתיק בית המשפט מלמד כי אישור מסירה נמסר לידי הנאשם - "מר נואף אגבאריה, מוצמוץ, מעלה עירון" שאף חתום על אישור המסירה.

הנאשם טען טענה כללית לפיה "ככל הנראה" ההזמנה נשלחה למישהו אחר, בעל שם דומה. לו אכן אמת בדבר, נשאלת השאלה - כיצד קיבל הנאשם לידיו את גזר הדין, שנשלח לאותה כתובת.

כי כך, אני קובעת כי הנאשם זומן כדין לדין ולמעשה קיבל את יומו בבית המשפט.

באשר לחשש לעיוות דין - הנאשם לא הוכיח כי קיים חשש לעיוות דין, אלא טען כי הרכב שלפניו נעצר באופן פתאומי, הוא אינו אשם והראיה לכך שלא נפסל מנהלית.

זה המקום להזכיר כי כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של אי שמירת רווח. בנסיבות אלה, נקבע בפסיקה כי מי שלא שמר רווח מוטלת האחריות לקרות התאונה ועתה על הנאשם להראות, תוך שימוש באסמכתאות, כי לו נהל ההליך הייתה התוצאה שונה מבחינתו.

בע"פ 6920/07 **אורי חסון נ' מדינת ישראל** (4.9.07) נקבע:

"המונח עיוות דין פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט הייתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין..."

כך גם בע"פ (חי) 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.02) נקבע:

"הגדרת "עיוות דין" בסעיף 130(ח) אינה כוללת בחובה מקרים בהם ניהול משפט הוכחות לכשלעצמו עשוי להביא לזיכוי של המערער...אין זה סביר להניח, כי בכל מקרה שבו תיטען טענה, כי למערער הגנה טובה לגופו של עניין, תינתן לו תוך שימוש בטענה של "עיוות דין", הזכות לגרום לביטולו של פסק הדין המרשיע. פרשנות כזו משמעותה, כי אף שהמחוקק ראה נאשם כזה, כמודה בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום, מאפשר לו בית המשפט באמצעות דיון מקיף בראיות, לחזור בו למעשה מהודאתו. פרשנות כזו היתה מסכלת את מטרת המחוקק, שכן משמעותה היא, כי כל מי שאפשר שיש לו הגנה טובה, יכול שלא להופיע לישיבות בית המשפט, ומאוחר יותר לאחר הרשעתו, יוכל לגרום לביטולו של פסק הדין המרשיע."

סיכומם של דברים, לא מצאתי כי קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של הנאשם לדיון ולא שוכנעתי כי ייגרם לו עיוות דין אם פסק הדין לא יבוטל.

על כן, הריני דוחה הבקשה וקובעת כי פסק הדין מיום 7.12.15 יותר על כנו.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ג' שבט תשע"ו, 13 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.